ชวา-มลายู ในภาษาไทย

นำเสนอเมื่อ : 28 ส.ค. 2552

ชวา-มลายูในภาษาไทย

นอกจากนี้ยังมีอีกหลายภาษาที่เข้ามาปะปนกับภาษาไทย เช่น ภาษาชวา – มลายู เข้ามาสู่ภาษาไทยเพราะการมีสัมพันธไมตรีต่อกัน มีการถายทอดวัฒนธรรมประเพณี การคาขาย และงานทางดาน วรรณคดี ตัวอยางคำที่มาจากภาษาชวา – มลายู เชน

ฆ้อง ประทัด (ม) Petas ลองกอง ลางสาด ละไม (มะไฟ) ละมุด ทุเรียน เงาะ โกดัง กาหยู (มะม่วงหิมพานต์) น้อยหน มังคุด ลูกสละ ลาตา (คนถือบัญชีเรือสำเภา) ปาเตะ กาหลา (เหมือนดอกไม้) พันตู (สู้รบ) หลุมพี (ระกำ) สตูล (กระทอน) สลาตัน (การฆ่าตัวตายตามสามี) แดหวา (เทวา) บุหงา (ดอกไม้) สังคาตา (พอ) (มหาดเล็ก) สะตาหมัน (สวนดอกไม้)

โนรี (นกแก้ว) สะการะตาหรา (ดอกกรรณิการ์) กระหนุง (ภูเขาสูง)

บุหงารำไป โสร่ง (ม) Sarong Sorung สะการะ (ดอกไม้)

บุหรง (นก) ยิหวา (ดวงใจ) ระเด่น (โอรส ธิดาของกษัตริย์เมืองใหญ่)

บุหลัน (พระจันทร์) อิเหนา (ชายหนุ่ม, พระยุพราช)

กะหลาป๋า (ชื่อเมืองในเกาะชวา) ระตู (เจ้าเมืองน้อย) ยาหยัง (ชนะศัตรู)

ละงิด (ฟ้า, ชั้นเทวดา) ละลัด (แมลงวัน) ลุสา (วันมะรืน)

ซ่าหริ่ม (ขนม) ตุนาหงัน (คู่หมั้น) ยาหยี (น้อง, ที่รัก)

ยาหัด (ชั่ว, ไม่ดี, หยาบ) สาหรี (น่ารัก, ดี) วินันตู (น้องเขย)

กอและ, โกและ เรือประมง